

[Trier.]

tilfælde under Arbejdet falder det offentlige til Byrde.

Det er rigtigt, at Erstatningerne er noget rigeligere, men det bliver ikke mere for Arbejdsgiverne, for, som jeg nævnte før, i samme Øjeblik Arbejdsgiverne maaske betaler lidt rigeligt her i Forhold til den anden sociale Forsorg, slipper de for en meget væsentlig Del af Ansvarret for retsstridig Skadetilføjelse.

Vi taler stadig om disse 8—10 Mill. Kr., som betales af Arbejdsgiverne til Ulykkesforsikringer, men jeg er vis paa, at hvis man trækker hver eneste Sag fra, hvor der fra Arbejdsgiver-Side er Tale om retsstridig Skadetilføjelse, vil det vise sig, at Arbejdsgiverne for retsstridig Skadetilføjelse burde betale 3—4 Mill. Kr. Det vil altsaa sige, at Udgifterne for de hændelige Tilfælde i Virkeligheden bliver omkring en 6 Mill. Kr.

Naar jeg siger, at det Forslag, Ministeren her har stillet, er meget moderat, saa er det, fordi han har fastholdt, hvad der blev indført i 1927, at Maksimum for den Aarsløn, efter hvilken man beregner Erstatningen, er 2 100 Kr. Jeg henviser til de Bemærkninger, som det raadgivende Udvalg og specielt det ærede Medlem Hr. L. D. Rasmussen har gjort til dette Spørgsmaal, og spørger: Hvad betyder det, at vi har sat Maksimum til 2 100 Kr.? Det betyder, at den Arbejder, som har 4 200 Kr. i Aarsindtægt, faar det samme Beløb i Ulykkesforsikring som den Mand, der har 2 100 Kr., men ud fra Erstatningssynspunktet faar han kun det halve.

Det er lige saa godt at gøre sig fuldkommen klart, at det, der er sket ved, at Aarslønnen sættes saa lavt, er, at alle de, hvis Løn er derudover, bliver forholdsvis daarligt stillet. Her har, om jeg saa maa sige, det sociale Synspunkt vejet stærkere til end Erstatningssynspunktet. Hvis vi havde fulgt den Linie, der blev angivet i 1898, da den Aarsløn, man skulde regne med, var 800 Kr. og Gennemsnitsaarslønnen 900 Kr., skulde vi nu sætte Grænsen helt oppe ved en Aarsløn paa 2 700 Kr.

Jeg anerkender, som sagt, den højtærede Ministers Moderation, han har ramt det socialt nødvendige, og jeg beklager, at denne Imødekommen fra den højtærede Ministers Side overfor Partiernes til høje her i Tinget aldeles ikke blev nævnt eller paaskønnet af Ordførerne. Tværtimod, det ærede Medlem Hr. Krag løb under sin Opposition mod Erstatningerne og deres Størrelse, om jeg saa maa sige, grassat. Han var saa

træt efter at have holdt et langt Foredrag, at han ikke kunde anføre de rigtige Tal, han glemte at multiplicere med 4 og 7 paa det Sted, hvor han angiver Tallene for Erstatning til Enker, han opgav rent gale Tal som Bevis for, hvor grumt og grueligt Socialministeren stiller Krav til Arbejdsgiverne. Men jeg skal ikke komme ind derpaa, kun lige nævne det.

Idet jeg saa fra Erstatningens Størrelse gaar over til Formen for Erstatningens Udbetaling, altsaa Spørgsmaalet: Rente- eller Kapitaludbetaling, vil jeg sige, at jeg personlig, og i det store og hele ogsaa mit Parti, altid har staaet paa det Standpunkt, at der samfundsproduktionsmæssigt ingen Tvivl er om, at Kapitaludbetaling er det bedste; men vi har været lige saa enige om, at i de Tilfælde, hvor Samfundsproduktionen slet ikke kommer i Betragtning, altsaa hvor en Mand bliver saa stærkt invalideret, at der ikke kan være Tale om, at han senere kan deltage i Samfundsproduktionen, vil Rentesystemet være det bedste.

Jeg kan ikke sige andet end, at jeg synes, den højtærede Minister har ramt rigtigt ved ikke at stille en absolut Grænse, men sige: For alle Erstatninger, hvor det drejer sig om under 50 pCt. Invaliditet, skal det normale være Kapitaludbetaling og Undtagelsen Renteudbetaling; og for Ulykkestilfælde, der skaber større Tab af Arbejdsevnen end 50 pCt., skal Regelen være Renteudbetaling, Undtagelsen Kapitaludbetaling.

Jeg gaar ud fra, at det bliver forholdsvis faa Tilfælde af Invaliditet af under 50 pCt., hvor der altsaa bliver Renteudbetaling; men der er Tilfælde, hvor det utvivlsomt vil være rigtigt, og det er de Tilfælde, hvor man paa Afgørelsens Tid ikke tør sige, om ikke den paagældende Sygdom vil udvikle sig væsentligt til det værre.

Jeg tager et Eksempel. En Mand med en Knæhistorie, en almindelig Knælæsion, faar Tuberkulose i dette Knæ, og der rejser sig Spørgsmaal om, hvorvidt denne Tuberkulose vil kunne helbredes eller maaske vil udvikle sig og gøre denne Mand til Invalid for bestandig. I saadanne Tilfælde er det, selv om Invaliditeten er under 50 pCt., i det Øjeblik Erstatningen fastsættes, fuldkommen rimeligt, at de, der træffer Afgørelsen, muliggør sig det at tage Sagen op og se, hvordan den udvikler sig, indtil 5 Aar efter Afgørelsen.

Og dér maa jeg sige, at jeg ogsaa slutter mig til Ministeren og Mindretallet i det raadgivende Udvalg, naar det er bestemt, at Renten ikke kan forhøjes eller nedsættes senere end 5 Aar efter Afgørelsen. Jeg er